NOTE DE DRUM

BĂRĂGANUL

Părăsind lunca Ialomiței, presărată cu păduri și formând o adevărată oază în care populația se 'ndeasă într'un șirag neîntrerupt de sate — și luând-o spre sud, intrăm în adevărata împărăție a Bărăganului.

Pentru a gusta tot farmecul stepei, dormim la o târlă de oi și ne trezim în revărsatul zorilor. Cerul se aprinde la răsărit ca o imensă vatră de jeratic. Sau poate că e o uriașe grădină de lalele galbene și roșii a lui Dumnezeu.

Ceața ușoară a dimineții începe să se retragă, lăsând în urmă, animate de firele de iarbă, mărgăritare de rouă.

Florile albastre de cicoare își deschid acum toate corolele care sunt parcă stropi din azurul cerului ce se luminează tot mai mult.

Câmpul este de o netezime aproape perfectă. Numai rar, la distanțe considerabile, el este ușor ondulat, punctat uneori cu scunde și largi movile, a căror urzeală este taina trecutului. Unele sunt movile de vechi hotare.

Nici urmă de pădure. Vegetația e măruntă, sărăcăcioasă și uscată. Peisajul e monoton și trist.

Doar stâlpii de telegraf, cu dumbrăvencile așezate pe firele lor, mai îi dau oarecare variație. Insă, la apropierea noastră, dumbrăvencile se pierd și ele ca în vis, pe apa câmpului.

Un vânțuleț ușor, care miroase a fân și a pelin, vine din depărtări neștiute, șoptește în porumburi și se 'nalță spre cer, învârtind sus seninul fără fund al bolții cerești, o morișcă subțire de praf, ce se pierde în tărâile albastre.

Cu degete diafane, zefirul cântă acum ușor în cele patru strune ale telegrafului ca într'o subțire harfă a cerului.

Lăsăm în urmă drumul cu parii de telegraf și apucăm pe potecile fără urmă și fără hotar ale stepei.

Spre a explica aspectul de stepă al Bărăganului, trebue să ne aducem aminte că dedesubtul acestor ierburi zace o pătură groasă de loess (30 m.) și că ploile sunt rare și puține (sub 500 mm. anual). Aici se află cel mai mare ținut fără scurgere din tot șesul Dunării de jos.

Apa, foarte sălcie, se găsește la mari adâncimi (20—30 m.) și trebue scoasă și astăzi — ca și odinioară — cu burdufe de piele sau de pânză, legate la capătul unei frânghii trase de un cal — mai ales acolo unde e nevoie să se adape vite multe.

Lipsa apei a fost cauza principală că Bărăganul a rămas atâta vreme nepopulat cu așezări stabile — și a servit mult timp numai ca loc de pășunat. Chiar și azi problema apei este încă destul de dificilă în Bărăgan — și de rezolvarea ei depinde toată prosperitatea acestui ținut.

Aici a fost multă vreme țara hoților de cai, în timpurile când Bărăganul era stăpânit doar cu numele, iar lucrul acest îl atestă baladele și cântecele bătrânești de pe toată valea Ialomiței, ca de pildă:

Foaie verde ruguleț
Haide, haide murguleț
Nu-ți mai face părul creț
Pentru'un pui de mânzuleț.
Nu știu, lupii l-au mâncat
Sau că hoții l-au furat...
. . . . . .
Noaptea fură ziua jură
La zapciu în bătătură
Cu căpestrile pe mână..
. . . . . .
Jură și mărturisește
Păgubașul se lipsește...
. . . . . .
Și mi-i duce la Galați
Umple chimiraș de sfanți
. . . . . .

Numele Bărăganului e de origină mongolică, întocmai ca și multe alte ținuturi de stepă din șesul Dunării de jos (Burmaz, Bugeac, etc.). L'au botezat așa hoardele mongolice revărsate în puhoaie din inima Asiei, care au împânzit în valuri repetate aceste nemărginite întinderi. Dar valurile s'au scurs ca după o furtună cu ploi torențiale și liniște deplină și de lungă durată s'a lăsat iară peste câmpurile acestea pe care s'a agitat odinioară o viață atât de tumultoasă, din care nu se mai vede decât prea arareori, neînsemnate urme ce răbufnesc câteodată din străfunduri hereditare în ochii piezișI sau în pometii ieșiți în afară ai unor locuitori din Bărăgan.

. . . . . .

Pe câmpul mohorît, cât e zarea de largă, nu se mai vede nicio așezare omenească. Nu se mai mișcă nimeni și nimic. Liniștea e profundă, apăsătoare. Auzim cum ne țiuiesc urechile și cum ne bate inima. La orizont cerul se îmbină cu pământul strivindu-ne sub o tăcere de plumb.

Câmpul e acoperit cu pelin mărunt, ce se târăște la suprafața solului uscat, în rozete cenușii.

Ici-colo se tânguesc „piuțele", numite pe-alocurea și „căței pământului". Aceste namile de mărimea unor șoblani dar care țin de neamul marmotelor de stepă, au culoarea galbenă a stepii arse de soare. Din când în când se ridică în două labe și scrutează atent orizontul. Cum văd, scot niște chițăituri puternice, ca un fluerat prelung dar stins și trist. Apoi se reped brusc în vizuinele lor.

Câteodată dau târcoale împrejurul crucilor de piatră, strâmbate din temelie și roase de vreme. Mișcările lor sunt acum misterioase ca ale fantomelor. Fluerăturile lor sunt aproape funebre. Și atunci, împresurați de duhul vremurilor apuse, care se ridică de sub crucile de piatră cu străvechi și aproape necunoscute litere, ne răsună în suflet, ca o melodie ciudată, versurile:

„In numele sfântului
Taci s'auzi cum latră
Câțelul pământului
Sub crucea de piatră .
. . . . . .

In depărtări nelămurite răsare, din orbitoarele valuri ale apei morților, silueta subțire și neagră a câte unei cumpene de fântâni sau spinarea gheboasă a câte unei șire de paie de pe moșia vreunui proprietar.

De jur împrejur stepa pustie se'ntinde tainică și mohorâtă sub bolta limpede a cerului.

Ne apropiem acum de o linie secundară de cale ferată — ce face parte din liniile ferate ale personalelor și automotoarelor, pe care n'au trecut niciodată accelerate. Gara e amorțită în liniștea și căldura tropicală a miezului de zi. Trenul se oprește agale din zdrăngănitul lui, sunându-și obosit zurgălăii de fiare vechi și ruginite. Călătorii tac acum și ei pe jumătate aținiți în toropeala miezului zilei de vară. Liniștea e adâncă. Doar apele cerului, dogorât de soare, mai se mișcă ușurel deasupra șinelor, în văluri subțirele, diafane.

Cerealiștii încarcă de zor în vagoane aurul Bărăganului. In jurul vagoanelor de marfă ce staționează în dreptul magaziilor de cereale, zburătăcesc rândunici, săgetând văzduhul ca niște fulgere albastre, pentru a prinde din zbor gărgărițele ce părăsesc mazărea depozitată.

Acum ne depărtăm de gară, care prin hărmălaia muncii din ea strică toată tihna dumnezeească a Bărăganului.

Nu după mult timp de mers, tăcerea înflorește din nou în stepă și crește învoaltă ca o minunată floare a singurătății, de nimeni știută.

. . . . . .

Dar iată că apa morților începe să sece. Soarele coboară la asfințit și printre firele de iarbă măruntă trec cele dintâi înfiorări ale înserării.

Peste Bărăganul tainic și pustiu, amurgul începe să aștearnă fâșii de lumină viorie.

Printre tristele miriști, trec scârțâind obosite din toate încheeturile, care greoaie, încărcate cu grele poveri de roade — sau cântă din fiare săltând ușurel — căruțe acoperite cu covilțire de rogojină, pierzându-se pe drumurile fără de hotare ale stepei.

Din ierburile câmpului încep să se răspândească miresme amare — și șopote neînțelese se înalță din toate părțile și se umflă spre cer ca un svon misterios al nemărginirii.

La început timide și în surdină, târâiturile uscate ale gângăniilor câmpului se transformă cu timpul într'un adevărat concert al naturii, care se resfrânge spre bolta senină ca o atingere de cristaluri. Acum cântă toată nemărginirea stepei.

Dar oboseala zilei suspină prelung în lemnul uscat al cumpenelor strâmbe și în clopotele tremurate ale stânelor din depărtări, din care se ridică fire subțiri de fum albăstrui.

Pe întinderea nesfârșită a stepei, în care mai stărue. din ce în ce mai stins, lătrat de câini, tainele înserării se lasă pe nesimțite, peste miriști, peste fânețe crude, peste porumbiști, seara dansează pe valuri de umbră, care cutropesc și înecă pe 'ndelete satele.

Acum tăcerea se 'ntinde adâncă peste stepa obosită și nemișcată. Nici-un fir nu se mai mișcă. Vântul și-a încetat cu totul suspinările. Apele negre ale Schiancăi și Fundatei, dorm duse sub stufuI întunecat.

Peste nemărginirea stepei luna își așterne lumina de argint a tăcerii — și sub strălucirea ei palidă, câmpul pare văruit cu argint viu.

E ora ielelor care încep să dea târcoale împrejurul rarelor sate din Bărăgan.

RAUL CALINESCU

Cruce de piatră în câmpul Ghimpaților

Telegrame de omagiu primite de M. S. Regele

La mareșalatul palatului s'au mai primit următoarele telegrame:

MAJESTAȚII SALE REGELUI CAROL II

In numele întregii populațiuni a comunei Seseni plasa Brevicea jud. Orhei care procedează la votarea operei măreție a Majestății Voastre depune la picioarele Tronului cele mai respectoase omagii și sentimente de dragoste, devotament și supunere.

Să trăiți Majestate.

Să trăiască Marele Voevod Mihai și intreaga Familie Regală.

Primarul comunei Seseni
Pavel Hârea

MAJESTAȚII SALE REGELUI CAROL II

Ca cel mai plecat și umil serv al Majestății Voastre viu să mă închin înțelepciunii pentru făurirea nouei constituții care ne va aduce liniște și pace între toți fii de acelaș neam, la care am râvnit de mult. Ca un simplu cetățean și econom, vă urez Majestate ca bunul Dumnezeu să Vă rânduiască multă sănătate ca să ne puteți conduce și pe viitor cu aceiași energie pentru binele întregei țări.

Să trăiți Majestate! Să trăiască întreaga Dinastie română!

Cel mai devotat și umil serv al Majestății Voastre.

Dumitru Gicu
Econom, Bistrița Năsăud

MAJESTAȚII SALE REGELUI CAROL II

Locuitorii comunei Ivănești-Putna în frunte cu autoritățile comunale înțelegând momentele solemne istorice pentru destinele Neamului Românesc, depun la picioarele Tronului respectul lor nețărmurit, votând toți noua Constituție cu un număr de 248 contra nici unul.

Să trăiți Majestate!

Preot *Diaconiță*
Director *Diaconiță Arghiropol* pensionar.
Primar *Vâlcu*, Notar *Pascu I. Fuică*, comerciant.

MAJESTAȚII SALE REGELUI CAROL II

Sindicatul alimentar din Craova și județul Dolj din care fac parte douăsprezece clase de negustori care nu cunosc altă politică decât a muncii, depun la picioarele Tronului sentimentele lor de credință și supunere strigând intr'un singur glas:

Trăiască Majestatea Sa Regele Carol II, Salvatorul, cu întreaga Dinastie.

Președinte *Marin Mordunescu*
Restaurantul gării Craiova

MAJESTAȚII SALE REGELUI CAROL II

Alegătorii din comuna Olteanca în întregime au votat la Constituție cu mare entuziasm.

Trăiască Majestatea Sa intru mulți ani întru binele și propășirea României.

Primar *Ion Stroia*

Un prim-ministru care ignorează crizele ministeriale

de PETER OLSEN

Există în Europa un prim-ministru, care nu are nici un inamic și care este deasemenea sigur de a avea totdeauna o majoritate perpetuă în parlament.

Acest ministru, care ignorează crizele ministeriale, merită să fie cunoscut. E vorba de d. Johann Nygaardsvold, premierul Norvegiei.

D. Nygaardsvold nu e un parlamentar de carieră, unul dintre aceia cari, după ce au absolvit universitatea, fac politică. D-sa este omul care cunoaște foarte bine țara sa, industriile Norvegiei și chiar pe locuitorii ei.

Norvegia, cu cei 3 milioane de locuitori, e o țară foarte puțin populată. Astfel că d. Nygaardsvold, care a studiat cu deamănuntul, în preumblările sale cu skyoul sau cu bicicleta, cele mai neînsemnate colțuri, trece drept omul care cunoaște aproape toate familiile Norvegiei

In tot cazul, nu există norvegian, care să nu se laude că a strâns personal mâna primului-ministru, care se bucură de o mare popularitate. Insuși M. S. Regele Haakon al Norvegiei, care este o figură aproape divină în ochii norvegienilor, nu-i atât de popular ca d. Nygaardsvold.

UN PADURAR INDRAGOSTIT DE MESERIA SA

D. Nygaardsvold, înainte de a fi prim-ministru, a fost deputat. Inainte de a ocupa această funcțiune, era un simplu pădurar. Cel puțin aceasta este profesia indicată pe cartea lui de vizită.

Fiu și nepot de pădurar, s'a născut într'un portuleț de la Nord. La 12 ani, învăța pescăria pe un vapor.

Cu ceeace câștiga din această meserie, a putut să-și plătească taxele la liceul din Christiania. Neplăcându-i viața de om de afaceri, s'a întors acasă la părinții lui ,unde a ajutat pe pădurar la tăiatul copacilor.

Muncitor îndârjit, inteligent și cult, a fost ales aproape fără voe. De atunci a fost chemat aproape totdeauna să formeze guvernul.

Guvernul în care se află d. Nygaardsvold, în ciuda divergențelor, este totuși un guvern stabil.

DOUA COSTUME

D. Nygaardsvold nu e totuși dictator; în schimb, e un om foarte simpatizat, atât de popor cât și de aristocrați. Adversarii lui — în cazul că ar avea — ar fi geloși de popularitatea lui.

Intocmai ca pe vremea când era un simplu pădurar, n'are nici un pic de avere. Chiar și trăsura lui este împrumutată de guvern. Garderoba lui se compune dintr'o haină neagră pentru „orele de lucru în parlament sau la minister" și o haină de catifea, pe care o poartă atunci când își petrece vacanța printre pădurari.

Cei mai buni prieteni ai săi sunt fostul lui profesor, d. Halvden Koht, ministrul afacerilor străine, și M. S. Regele Haakon, care îl primește în orice moment și cu care joacă șah sau pleacă la vânătoare sau la pescuit.

D. Nygaardsvold care este vestit pentru bună voința și punctualitatea lui, este și un om foarte muncitor. D-sa verifică personal toate bilanțurile contribuțiilor și comerțului norvegian.

IȘI CONFECȚIONEAZA SINGUR PIPELE

Pasiunea lui — cu adevărat norvegiană — constă în a-și confecționa pipele, pe cari le sculptează cu briceagul.

Nu e serbare de binefacere, în care să nu ofere trei sau patru pipe făcute de el. Există foarte mulți industriași bogați, cari posedă în colecția lor de pipe cel puțin una lucrată de mâna primului ministru. E de prisos să spunem că sunt foarte mândri de ele.

D. Nygaardsvold este de asemenea un mare skyor. Insfârșit, el e acela care distribue în fiecare an premiul Nobel, ca președinte al „Storting"-ului.

Copyright by Pressè Actualité and „Universul"
(Reproducerea, chiar parțială, interzisă).

O raită prin Elveția

de ZOE GÂRBEA TOMELLINI

Abbaye de l'Arc Lausanne

In grădina vechei mânăstiri luminată discret, o muzică și mai discretă însoțește gesturile ieratice și foarte arhaice ale arcașilor cari trag la țintă cu arcul, așa cum trăsese și eroul Guillaume Tell! Ba pare că curajosul părinte trăsese cu arbaleta în mărul pus pe capul copilului său, pe când astăseară membrii elegantului club „L'Abbaye de l'Arc" mă fac să admir niște arcuri extrem de rafinate. Le spun că regret că perfecțiunea trageni e în raport invers cu costumele burgheze din ziua de azi, și că ei ar trebui să adopte o uniformă! Spre uimirea acestor personagii, îi informez că la Academia fascistă din Orvieto lângă Roma se trage cu arcul în costume, care dă gesturilor o grație fermecătoare, și că mai ales femeile sunt abile în aruncarea săgeților.

„Honny soit qui mal y pense" zice râzând simpaticul avocat Baudat, șeful consiliului federal valdez, care ne-a făcut marea cinste de a lua parte la recepția dată pentru membrii celor 18 națiuni cari iau parte la Congresul din Lausanne.

Nu mai fusesem în frumosul oraș de pe lacul Leman de mai bine de douăzeci de ani; așa că am revăzut cu emoțiune Onchy; castelul superb din 1500 St. Maire în care cardinalii iubitori de frumos, cu scuza artei, impodobeau pereții cu femei superbe; parlamentul minuscul unde libertatea nu e numai un cuvânt; „institutul de criminalistică, unde veri dearândul am ascultat lecțiile savantului prof. Reiss, și unde azi prof. Bischoff, neobositul organizator al congresului arată delegatului Italiei fotografia sa ca membru fondator acum un sfert de veac... Revăd frumosul Parc de la Signal cu clinicile ascunse prin tăcutele tufișuri de verdeață și de unde se contemplă reflectat în fundul lacului „La Dent du midi" alb de nea pe vârfuri; munții din Savoia unde și azi familia care odinioară cu Conte Verde și cu Conte Biancomano domnea peste bogata Lausanne, familia regală italiană vine în pelerinagiu la mormintele străbunilor săi în adormita Abbaye d'Hautecombes; **Evian les bains** unde există un bust al printului român Brâncoveanu și unde de curând s'a inaugurat un monument urît (n'avem numai noi această prerogativă!) în memoria Contesei de Noailles. Institutele de educație renumite în toată lumea, cele de infirmiere ca și spitalele au făcut faima acestui oraș. Ascult în catedrala cu geamurile gotice, atât de minunat pictate de par adevărate cozi de păun ce se resfiră în soare, animata discuțiune dintre un tânăr medic italian și colegul său elvețian.

Elogiile neprecupețite sunt însă întrețăiate de patriotice observațiuni juste și obiective: „Voi aveți astfel de clinici pentru că toți milionarii Egiptului și Americii au venit să se caute la voi lăsându-vă milioane! Clima Elveției ajutând mult la vindecări, ați avut inteligența să organizați perfect propaganda... turistică specializându-vă medicii. Noi de abia începem în Italia; avem totuși spitale ca la Roma, Bologna, Genova și Milano cari nu vor rămâne în urma voastră!"

Grație congresului am avut plăcerea să întâlnim mulți prieteni ai României, ca prof. de drept internațional dela Universitatea din Bruxelles av. Sasserath, ca polonezul prof. Strzyzowski, colonel Deguent, Locard din Lyon și suedezul Sadermann ce se întorcea încântat dela București și ca întotdeauna să fac bună propagandă pentru țara mea. Am revăzut și misteriosul Château de Chillon care 'și reflectează turlele invechite în albastrul neprihănit al lacului turburat doar de lunecarea albă a lebedelor. La Montreux alte... lebede își înegresc trupurile pe nisip, sărutate blând de soare care apune trăgându-și peste vârfurile Alpilor hlamida de purpură cu un gest regal!

La ședina de închidere, în vreme ce rectorul Universității, Emile Golay, într'un discurs frumos făcea apel la savanții adunați în sală ca să ajungă a stăvili crimele, eu cugetam privind apusul, că aici în multe lucruri au rămas înapoi cu informațiile! Căci dacă bunăoară crimele așa zise oficiale sau de stat s'au înmulțit în lume, în Italia criminalitatea a scăzut la jumătate. Mai cugetam că și orașele ca și indivizii au un destin norocos sau ba, și că destinul potolitei Lausanne a fost să atragă în toate epocile mai ales pe sacerdoții culturei. De sute de ani, oameni ca Voltaire și Sainte Beuve. M-me de Staël și Lord Byron au avut o predilecție specială pentru perla Lemanului, iar ospitalitatea ei proverbială a găzduit aici, afară de Napoleon cu Joséphine și cu **Marie-Louise, atâtea capete încoronate**, atâți oameni de seamă! Și pe când Lenin a profitat de libertatea necondiționată a Elveției, Mussolini, socialist revoluționar exilat, care pe atunci murea de foame și făcea pe zidarul ca să trăiască, urma cursurile marelui istoric din Lausanne, Pasquale Villari! Azi e doctor „honoris causa" la Universitate și cel mai mare al său admirator e comisarul care l-a închis ca vagabond.... In volumul „Ducele", toate aceste detalii încătușează atenția; aici eu cer cât mai multe amănunte celor ce l-au cunoscut pe vremea de răstriște. Străinii dela Consiliul de Stat, cancelarul Aguet, prefectul Bridel, ziarista Suzanne Bonard au avut bucuria de a cunoaște pe scumpa noastră Regină. O reamintesc cu respectuoase șalnice regrete, la cari se unesc profesorii din Cairo și New-York.

Cu păreri de rău ne despărțim, alergând în goana mașinei spre vesela Geneva, sufocată de grădini și care privește imensul ei Palat al Păcei alb și gol cu o privire care nu știu dacă e de milă neputincioasă sau de conștientă ironie. Monumentul din fața Palatului pare că în faptul amurgului ține o consfătuire dezolată și că cele patru figuri modelate de Landowski n'au alt gând de cât s'o șteargă de cum s'o insera de tot spre malul lacului fantastic iluminat, din care un avuz ingenios aruncă apa Lemanului spre stele!

Un castel ca din basme, cu chenar de aur, își oglindește chipul în oglinda lichidă punctată cu mii de cue arginții, iar orchestrele, destul de proaste, înveselesc localurile destul de goale. Căci scumpetea francului a răpit mult imbulzeala străinilor, iar desvoltarea turismului mondial a smuls din mâinile Elveției necontestatul ei monopol de odinioară. Totuși, peste tot se simte aceeași curățenie, aceeași bună mâncare, același respect pentru odihna turiștilor care lipsește în Italia, aceeași grijă pentru confort, același calm echilibrat al lumei care nu se grăbește.... Făceam, de ex.: comparația între ritmul accelerat, violiu, impecabil, al serviciului pe vapoarele italiene, și între potolita, măsurata, înceata deși grațioasa însemnare pe hârtie a ordinelor, făcută de fetele cu șort alb din restaurantele și berăriile elvețiene. Se vede cât de colo că aici au rămas la mâncarea încălzită pe masă cu lumânările de ceară, și că pe aici n'a bătut vântul fascist!

Pornim spre Berna, pe ploaie, după ce am admirat îmbrățișarea Ronului cu Arve. Un peisagiu verde, ici colo întrerupt de câte un castel medieval și o trecere bruscă dela stilul francez la cel german. Cât de sugestivă e însă Berna veche, cu poarta caracteristică, cu fântânele ce par jucării, cu arcadele minuscule și colorate. Portalul catedralei gotice îți învederează minuțiozitatea răbdării germanilor, iar groapa cu urși, respectul lor pentru tradiție. Pierd o oră privind la gimbușurile acestor simpatice animale pe care tot publicul le răsfață dându-le morcovi, și la joaca celui mai mic cu gardianul.

Privelișteа Bernei, cu podurile ei de sub Palatul federal, cu șirul alb al Alpilor, cu tihnita ei înfățișare, cu bogățiа magazinelor unde însă totul e foarte scump, mă face să regret că sunt deja în drum spre Interlaken. Când am revăzut colosul alb care la o cotitură pare că răsare din lac, când am văzut Jungfrau, fecioara de zăpadă, tăind safirul cerului cu atâta îndrăzneală, am rămas uluită de eterna armonie a firii. Nici nu-ți vine să crezi, văzându-i candoarea, că ghețari și prăpăstii îi turbură viața, și că vecinica aspirație a oamenilor de a ajunge tot mai sus, îi zdruncină pacea! Se mai vorbește încă de curajul celor patru germani cari au făcut de curând ascensiunea unui perete de gigant, Eiger, care omorise atâția alpiniști! De acum ochiul încântat admiră acelaș peisaj extrem de variat și extrem de monoton al lacurilor brăzdate de vaporașe albe străjuite de munți uriași cu glugă albă, al tunelurilor cari se modernizează, al cascadelor vijelioase, impetuoase, gălăgioase sau impresionante, cum sunt cele dela Grindelwald și Lauterbrunnen sau cea fantastică de pe râul Reuss lângă Andermatt. Poate că aceasta din urmă te impresionează și din cauza șgomotului infernal și a candelei care arde lângă piatra scrisă în ruseste, a generalului Suvaroff și mai ales a diavolului picat pe o stâncă în chip de capră neagră ce trece pe un pod. Cum va fi putut oare artistul pe un zid drept și la așa înălțime, să-și nemurească inspirația? Acolo o candelă arde la icoana Sf. Anton...

Lucerna cochetă, gingașă, curată, surîde dintre florile de mușcată, cari roșesc în soare la toate ferestrele. Leul helvetic doarme mereu în stâncа din grădină. Doar un pod vechiu cu picturile lui Meglinger din 1500, contrastează teribil cu aspectul atrăgător al orașului. Ianșul macabru în peste 150 de tablouri, de un realism care te înfioară, mi-a stricat tot cheful. Dar un concert condus de Toscanini — căci azi Lucerna e un centru renumit de mondanitate și sporturi — și o bae pe plaja dichisită din fața Pilatului, m'au consolat de gândurile negre scornite de „Podul acoperit" din lacul celor patru Cantoane! Mașina aleargă: după **Feuelen Airolo** cu nesfârșitul Gothard-Lugano-Como și Milano unde plouă!

Programa analitică

a învățământului normal a intrat în vigoare

M. S. Regele a semnat decretul pentru punerea în vigoare a programei analitice a învățământului normal.

Această programă, cuprinzând instrucții generale și instrucții speciale pentru fiecare obiect, în afară de materia propriu zisă, — a fost imediat dată la tipar și va fi trimisă școlilor în câteva zile.

La elaborarea programei a lucrat o comisie, sub conducerea d-lui Stanciu Stoian, directorul general al învățământului primar-normal, și alcătuită din d-nii: *D. Teodosiu* inspector general și d-na *Victoria Ionescu-Heroiu*, inspectoare generală pentru psihologie și pedagogie. *C. Damianovici* inspector general pentru limba română, *Tiberiu Crudu* delegatul Străjii Țării, *Apostol Culea* din partea fundației Pr. Carol, dr. *Gh. Banu* fost ministru și dr. *Kressin*, pentru igienă, dr. *Petre Lazăr* inspector general pentru educația sănătății, *I. Gh. Marinescu* șt. naturale, *Gh. Mitu* fizico chimice, *Marin Stan* geografie, *Roibanescu* și *Capșa* matematici, *Ad. Galan* și *Gh. Spânișteanu* cooperație, Mărculescu contabilitate, *Iulian Stănescu* subdirectorul inv. normal, și *Al. Mavrodin* limba franceză, *Iorgu Stoian* limba latină, *Sacerdoțeanu* și *Gusețoiu* istorie, preot *Maior* inspector general și pr. *M. Bulacu* religie, *Gh. Breazu* inspector general muzică, *Aurelia Simionescu* gospodărie, *M. Cociu* inspector șt. agricole, *Zamfiropol Dall* desemn caligrafie.

După ce comisia și-a încheiat lucrările, programa a fost revăzută în amănunțime de d. subsecretar de stat *D. V. Țoni*.

In noua programă s'a dat o atenție specială clasei VIII-a care a fost organizată în așa fel încât să pregătească și pe viitorii învățători și să fie și o clasă de sinteză a tuturor materiilor și de aplicare pe teren a tuturor activităților, în deosebi: pregătirea străjerească și căminele culturale ale fundației Pr. Carol.

Legea comitetelor școlare se modifică

Pentru elaborarea nouei legi a comitetelor școlare au fost instituite următoarele două comisii, în frunte cu d. dr. *St. Soimescu*, administratorul Casei școalelor;

Pentru învățământul de grad secundar, d-nii: *I. Bratu, August Ștefănescu, Virgil Hilt* și *Stanciu Stoian*, directori generali, *I, Teișanu*, directorul comitetelor școlare, prof. I. Dongorozzi delegatul Străjii Țării, Gh. Nedioglu directorul liceului Șincai și I. Rădulescu, directorul liceului comercial Cretulescu:

Pentru învățământul primar, d-nii: *Stanciu Stoian*, și *August Ștefănescu* directori generali, *I. Teișanu* directorul comitetelor școlare, *I. Dongorozzi* delegatul Străjii Țării, *C. Angelescu* inspector general primar, *I. Popescu-Iași* inspector primar, *Gr. Angelescu* directorul școlii No. 7 Silvestru din București și *N. Mateescu* directorul școlii primare din Poiana Câmpinei. Se vor adăoga la această comisie un revizor școlar și un delegat al ministerului de interne.

Ambele comisiuni vor lucra sub președenția d-lui subsecretar de stat *D. V. Țoni*.

LA ZI....

IN SAHARA. Mirajul profesorului de chimie.

Povestea cu șoareci

Iliuță este cel mai abil și mai popular frizer-coafor-subchirurg din cartierul Făinarilor, cartier renumit prin vioiciunea și ritmul său.

Popularitatea lui Iliuță se datorește mai multor însușiri. In primul rând abilității, cum am spus mai sus, abilitate manifestată în cele mai variate și delicate aspecte ale artei lui Figaro: rasul, potrivitul, frizatul, extragerea coșurilor și a bătăturilor, aplicarea ventuzelor, masarea obrajilor și a bărbiei, fricțiuni cu loțiuni „aduse de un client dela Paris", confecționarea cârționților în serile de bal și nunți, tunsoarea „a la boxer" pentru tinerii sportivi, scoaterea rădăcinilor rebele de măsea, tratarea unghiilor încarnate, prepararea după rețete speciale de pudre, odicolonuri și pomade, precum și multe și nenumărate aplicațiuni datorite experienței și talentului său.

In afară de virtuțile profesionale, Iliuță mai posedă și pe acelea cu farmec personal, adică simpatie, cu vervă și spiritual. Glumele urmăreau jocul abil al briciului, făcând ca rasul să devie o adevărată petrecere.

Afară de glume, aluzii și apropouri, Iliuță mai poseda un stoc important de amintiri și anecdote, a căror sursă era mereu împrospătată, plus o aptitudine specială, în a improviza și executa farse.

Intr'o zi un țăran cu mutră naivă intră în prăvălia lui Iliuță să se radă. Patronul îl ia în primire cu briciul și cu vorba și țăranul dând drumul inimei începe să se vaete, că acasă la el la țară e năpăstuit de șoareci. Iliuță îl întreabă:

— Sunt mulți?

— Destui.

— Uite ce e. Eu tot am nevoie de șoareci. Dacă vrei adumi câți poți și ți-i plătesc un leu bucata, adaogă Iliuță clipind cu înțeles la cei din jur.

Țăranul îl ia în serios și după o săptămână se întoarce cu o dăsagă plină:

— Sunt o sută cincizeci.

Iliuță, care uitase de farsă, caută cum să se descurce și găsește. Vără nasul în desagă și spune grav:

— Astia sunt șoareci. N'am nevoie, mie-mi trebuesc șoricioaice... Ia-i înapoi.

Țăranul, oricât de naiv, pricepe totuși că a fost luat în bătae de joc și răsturnând dăsaga răspunde:

— Să-i iau înapoi? Mai bine ți-i las pe degeaba.

Aventurile profesorului „Nimbus"

de DAIX
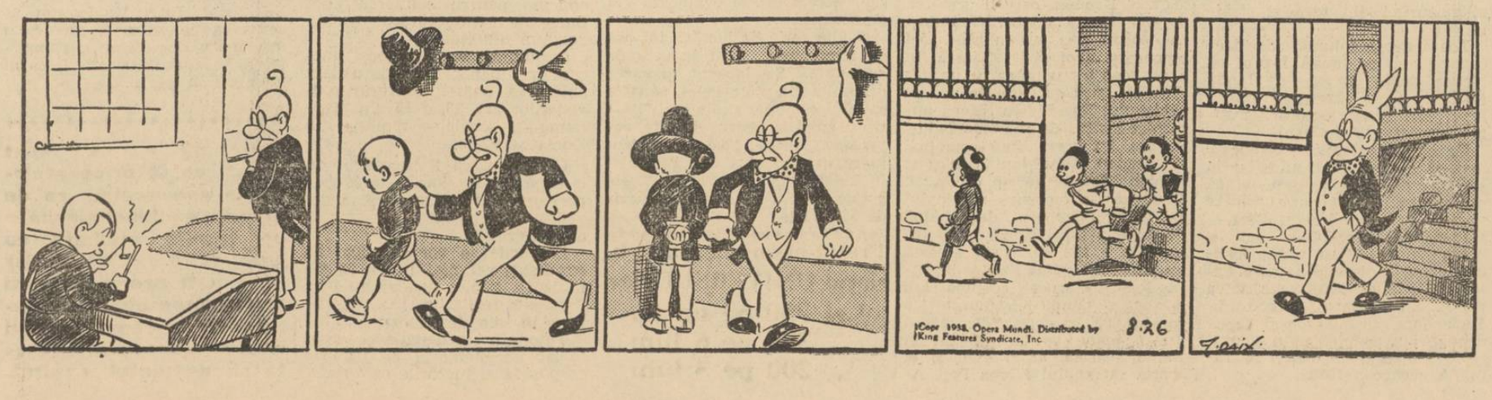
COPYRICHT: KING FEATURES SINDICATE and „UNIVERSUL"